

Toespraak Rudy De Leeuw als EVV-voorzitter

(2 oktober 2015, 13de EVV-congres in Parijs)

Beste vrienden, beste kameraden,

Het congres loopt op zijn einde. Zopas hebben we onze nieuwe algemeen secretaris, Luca, gehoord. Het is onder zijn leiding en die van het hele secretariaat, Veronica en Peter, Liina, Ester, Montse en Thiébaud, dat we de komende vier jaar samen zullen ijveren voor een rechtvaardiger maatschappij en voor een ander Europa.

Een Europa gebaseerd op de fundamentele democratische en sociale waarden zoals we die met kracht herhaald hebben in ons standpunt over de vluchtelingencrisis. Bij ons is er geen plaats voor afwijzing van de andere, noch voor racisme of vreemdelingenhaat. Zoals Aida het ons eergisteren in haar pakkende tussenkomst zei, "I've seen evil and evil is nationalism." Daarop is er maar één antwoord: solidariteit.

Europa staat vandaag voor enorme uitdagingen. We hebben nu een actieprogramma goedgekeurd en het EVV zal vechten voor de werknemers en voor al wie van een uitkering moet leven. Het EVV zal ijveren voor werk en voor een relancebeleid. Voor een sterke, duurzame economie, want op een dode planeet zal er geen werk zijn. Het zal ook ijveren voor rechtvaardige belastingen en kwalitatieve openbare diensten. Het zal ijveren voor sterkere vakbonden en de democratische waarden verdedigen. Het zal vechten voor een ambitieuze sociale bescherming en voor gelijkheid tussen vrouwen en mannen.

Vanaf vandaag staat het nieuwe secretariaat op de sporen. Als nieuwe voorzitter wil ik mijn steentje bijdragen door me in de eerste plaats ten dienste te stellen van de nieuwe ploeg en van het zopas aangenomen actieprogramma.

We weten dat zonder de aanwezigen hier – ik denk in het bijzonder aan de nationale vakbonden, maar ook aan de sectorfederaties – het secretariaat alleen niet veel kan doen. Het EVV, dat zijn wij allemaal. Wij weten dat, het is de evidentie zelve. Maar ik zal dat blijven herhalen want het is de waarborg van onze solidariteit, onze doeltreffendheid en ons welslagen.

Vrienden, kameraden,

Nog nooit heeft de mondialisering zoveel rijkdom voortgebracht, maar nooit werd die rijkdom slechter verdeeld. Dat verschijnsel, waarvan we lange tijd dachten dat het enkel andere regio's in de wereld trof, is de jongste jaren ook in Europa opgedoken en werd nog erger met de huidige crisis.

We konden denken en hopen dat de Europese constructie een dam zou opwerpen tegen die trend. Dat is niet langer het geval. Niet alleen werpt Europa niet langer een dam op tegen deregulering, soms ligt Europa zelf aan de basis van deze deregulering die de opgebouwde sociale dam probeert te doorbreken. We zien het elke dag wanneer de Europese Commissie onder het mom van 'beter

wetgeven' de rechten van de werknemers, onder meer op het gebied van gezondheid en veiligheid op het werk, probeert af te bouwen. Of wanneer ze weigert de nodige maatregelen uit te vaardigen tegen sociale dumping.

Werkloosheid en ondertewerkstelling nemen toe. Net als de ongelijkheid. Precariteit en sociale onzekerheid gaan in stijgende lijn. De situatie is nog ondraaglijker voor jongeren en migranten. En dan hebben we het nog niet over de vrouwen, die nog steeds zwaar gediscrimineerd worden.

In al te veel landen worden vandaag de rechten van werknemers en de syndicale vrijheden bedreigd. De gevallen die op het congres aan bod kwamen, in Spanje, het Verenigd Koninkrijk of Finland, zijn slechts enkele voorbeelden uit een hele waslijst. Een lijst die veel te lang is om niet te denken dat bepaalde politieke partijen en bepaalde werkgevers ons voorgoed willen verzwakken en ook het normerend kader van de IAO willen afbouwen. Laat ons immers niet vergeten, zoals directeur-generaal van de IAO, Guy Ryder, terecht opmerkte, dat het de Europese werkgevers zijn die de aanval tegen het stakingsrecht ingezet hebben op de internationale arbeidsconferentie in 2012.

Daarom is het zo belangrijk dat het EVV zijn relaties in stand houdt en versterkt met het Internationaal Vakverbond en zijn regionale afdelingen, onder meer met de pan-Europese Regionale Raad, en ook met de TUAC en de werknemersgroep van het Europees Economisch en Sociaal Comité. Voorts moeten we onze rol volop blijven opnemen in discussies zoals die over de normencrisis binnen de IAO om onze rechten te verdedigen en te versterken en zelfs nieuwe rechten af te dwingen. Vakbondsrechten zijn mensenrechten. Ze zijn onaantastbaar en niet voor onderhandelingen vatbaar. Daarom zeg ik ook: handen af van ons stakingsrecht!

Als EVV moeten we onze stem blijvend laten horen. We hebben zopas een actieplan goedgekeurd, ook voor de werking van onze organisaties, evenals een manifest. Vanaf nu moeten we werken aan de uitvoering ervan.

En daarvoor moeten we allemaal samen onze stem laten horen. Door te onderhandelen als het kan, door actie te voeren als het moet.

Vrienden, kameraden,

We mogen ons niet vergissen. De Europese vakbeweging staat voor belangrijke uitdagingen. We zijn hier niet om onszelf te bewieroken. Eén ding is zeker. Als we verdeeld zijn, zullen we verliezen. Maar samen zijn we sterk. *Ensemble, on est plus forts. Together we are stronger. Juntos somos mas fuertes.*

Samen sterk voor een rechtvaardiger maatschappij! Leve het EVV!